

Polska piramida tożsamości i co z niej wynika

EWA KIPTA

architektka, urbanistka

Sąsiedztwo, podwórko, dzielnica są obszarami oferującymi największe możliwości sprawczego wpływania na kondycję wspólnoty. Ta skala jednak często nas nie bardzo interesuje, bo zbyt ostro widzimy występujące w niej różnice opinii, boimy się błędów i wiemy, że trudno w niej o autorytarne narzucanie swoich rozwiązań. „Niestety” – tu da się i trzeba rozmawiać z innymi zainteresowanymi i brać ich opinie pod uwagę. Ma to znacznie większą wartość niż „manie racji”.

Mówiąc o temacie lokalności warto mieć na uwadze zagadnienie porządkujące, które można by nazwać „piramidą tożsamości”. Jest to w istocie układ przynależności grupowych, nie tyle hierarchiczny, co dotyczący środowisk czy wspólnot o różnej skali – od samotniczego „ja”, przez rodzinę, kręgi przyjaciół i znajomych, bliskie i dalsze sąsiedztwa, wspólnoty „geograficzne” wsi, dzielnicy czy miasta, subregionów, regionów (m.in. poprzez tradycje), kraju a wreszcie kontynentu czy świata. Do tego wspólnoty wyznaniowe, światopoglądowe, polityczne, wspólnoty „biologiczne”, np. kobiet, mężczyzn, a także wspólnoty ekonomiczne z zasady rozpisywane na grupy interesów. Każdy z nas jest, chcąc nie chcąc, zdefiniowany unikalną kompozycją tych przynależności, nadając im swoją własną hierarchę ważności.

My, Polacy mamy przykry nawyk skupiania się na dwóch poziomach przynależności: rodzinnej i krajowej, pozostałe spychając w podświadomość. Tymczasem jest to bardzo niezdrowa kombinacja – celem rodziny jest (powinno być) bowiem zapewnienie wsparcia swoim członkom, natomiast skala kraju jest zbyt duża, by mieć nadzieję na skuteczne oddziaływanie na jego stan. W efekcie powstaje zjawisko aspirowania do struktur krajowych tylko po to, by poprawić kondycję rodziny („krewnych i znajomych”), czyli wzmożona podatność na nepotyzm. Jest ona niestety pochodną okrojonego pojmowania tożsamości grupowych.

“ **My, Polacy mamy przykry nawyk skupiania się na dwóch poziomach przynależności: rodzinnej i krajowej, pozostałe spychając w podświadomość. To bardzo niezdrowa kombinacja.**

Z kolei drobne skale geograficzne: sąsiedztwo, podwórko, dzielnica są obszarami oferującymi największe możliwości sprawczego wpływania na ich kondycję. Ta skala jednak często nas nie bardzo interesuje, bo zbyt ostro widzimy występujące w niej różnice opinii, boimy się błędów i wiemy, że trudno w niej o autorytarne narzucanie swoich rozwiązań. „Niestety” – tu da się i trzeba rozmawiać z innymi zainteresowanymi i brać ich opinie pod uwagę. Nikt nas raczej nie uczy, że ma to większą wartość niż „manie racji”.

O autorce

Ewa Kipta – architektka i urbanistka. Współzałożycielka i wiceprezes Forum Rewitalizacji. W latach 2011-2015 pełniła funkcję prezesa. Zawodowo związana z Lublinem, zajmowała się m.in. rewitalizacją jego kilku dzielnic przy udziale mieszkańców. W latach 80. w „Solidarności”, internowana w stanie wojennym. Absolwentka Wydziału Architektury Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Autorka wielu publikacji dotyczących zintegrowanych metod rozwoju jakościowego miast. Współautorka tłumaczenia książki Gordona Cullena „The Concise Townscape”.

Wydawca

Partnerzy

Pomorski
Fundusz
Rozwoju Sp. z o.o.

JEDNOSTKA
SAMORZĄDU
WOJEWÓDZTWA
POMORSKIEGO

Partnerzy wydania

Patronat

